

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

В <https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A1%D0%A8%D0%90>цій країні (США) багато в чому відрізняються від тих, які я спостерігала в європейських країнах. І що пояснити це може лише відмінність в цивілізаціях» (з *«Наших внутрішніх конфліктів»*).

На думку Хорні, невроз формують вплив оточуючого соціального середовища і деструкція людських взаємостосунків. Ортодоксальний психоаналіз же орієнтується на генетичні та інстинктивні причини. Наприклад, у фрейдизмі придушення (культурою) інстинктів приводить до формування неврозу (приклад – Едипів комплекс). В результаті змінюється смисл терапії. Ціль ортодоксального психоаналізу — допомогти впоратися зі своїми інстинктами. За Хорні, ціль терапії полягає у відновленні стосунків з людьми і собою, віднаходженні точки опори в собі, позбавлення від невротичних захисних механізмів, що лиш частково допомагають людині долати життєві труднощі, а при більш глибокому розгляді закривають можливість нормального життя.

Своє трактування невротичних конфліктів Хорні видозмінила в головній і найзрілішій роботі *«Невроз і особистісне зростання: Боротьба за самореалізацію»* (1950). В протиборстві несумісних невротичних схильностей Хорні стала бачити лише частковий випадок невротичних конфліктів. Вводячи поняття «центрального внутрішнього конфлікту» як конфлікту між «реальним» і «ідеальним» Я, Хорні підкреслювала, що він є більш глибоким, ніж конфлікт різних невротичних сил: «Коли раніше, в інших своїх книгах, я використовувала термін «невротичний конфлікт», я мала на увазі конфлікт між двома несумісними компульсивними потягами. Однак центральний внутрішній конфлікт — це конфлікт між здоровими і невротичними, конструктивними і деструктивними силами. ... За аналогією з державою, це розрізнення між зіткненням інтересів окремих груп і втягненням всієї країни в громадянську війну.»

Вчення Карен Хорні вплинуло на розвиток неофрейдизму, філософії фемінізму, а також наук, пов'язаних із вивченням культурної антропології.

Пятницька Христина Володимирівна

курсант 2-го курсу ННІ № 3 НАВС

Науковий керівник: Петрова Г.М.

кандидат філософських наук,

доцент кафедри філософії права та юридичної
логіки Національної академії внутрішніх справ

ФІЛОСОФСЬКІ ПОГЛЯДИ МІШЕЛЯ ФУКО

Мішель Фуко – французький філософ та історик ХХ ст., найбільш відомий завдяки своїм критичним дослідженням соціальних інституцій, психіатрії, медицини, наук про людину, системи тюрем, а також завдяки

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

своїм роботам з історії сексуальності, загальними теоріями стосовно влади і відносин між владою і пізнанням, зображенням «смерті людини» (фр. *la mort de l'homme*) прогнозованої у «Словах і речах», проблемі суб'єктивації, актуалізований у роботі «Піклуванні про себе». Його філософські праці тісно пов'язані з актуальною дійсністю, проблема його постійної уваги, особливо як безпосереднього учасника руху гомосексуалів — суспільної ідентичності і політичної динаміки.

Творчість Фуко будується на засадах трьох Кантівських питань:

- Що можна знати?
- Що слід робити?
- Що є людина?

Згідно з цією послідовністю історія думки самого Фуко поділяється на три періоди:

- «археологічний»
- «генеалогічний»
- «період естетик існування»

Основний об'єкт досліджень Фуко – вивчення неусвідомлюваного різних історичних епох, і цей інтерес зближує його з Франкфуртською школою.

У шістдесяті роки Фуко розробляє концепцію європейської науки на засадах «археології знання», у серцевині якої «знання-мова». Усі відомі теорії науки і культури Фуко відносить до «доксології». У 70-ті на перший план у його працях виходить тема «знання-насилля», «знання-влада». У 80-х у творчості філософа з'являється поняття «суб'єкта» і розглядається тема сексуальності, а разом із нею — питання етики, моралі, свободи.

Основні роботи філософа:

- Історія божевілля в класичну епоху (1961)
- Народження клініки: Археологія лікарського погляду (1963)
- Слова і речі (1966)
- Наглядати і карати (1975)
- Археологія знання (1969)
- Історія сексуальності (1976—1984)

Цитати філософа:

«Божевілля – це завжди сенс, розбитий вщент».

«Філософія - це сукупність положень і практик, які можна мати в своєму розпорядженні для того, щоб піклуватись себе і про інших так, як це слід робити».

«Написати книгу – це завжди, в певному сенсі, знищити попередню».

«Божевілля – єдиний вихід для надмірної любові, яка пережила розчарування».

«У наші дні мислити можна лише в порожньому просторі, де вже немає людини. Порожнеча ця не означає брак і не вимагає заповнити прогалину. Це є лише розгортання простору, де нарешті можна розпочати заново мислити».